

heb ik een schik gehad, razend veel, schaatsen gereden, deze mag ik den heelen winter leenen; Willem en Mieke waren er ook, ze zouden aan hun moeder vragen of ik op de hoeve mocht komen, ze waren toch zoo aardig en wilden alleen maar met mij rijden, nooit met een ander en ze zouden hier ook eens komen en... ineens hield ze op... Maar wat is er?"

„Je bent heel ongehoorzaam geweest om ons zoo in ongerustheid te laten zitten, hoe kon je dat doen?" zeide Matje wat hard en boos na de doorgestane angst.

„Ja, ja," knikte Piet.

„Ja, daar heb ik niet aan gedacht," antwoordde ze zacht en keek schuldig van den een na den ander.

.... ze waren toch zoo aardig en wilden alleen maar met mij rijden, nooit met een ander en ze zouden hier ook eens komen.

„Zoo is 't maar," zuchtte Gijsje en Bet zweeg, heelemaal onder den indruk van nu te moeten doen alsof ze ook boos was op Marieke.

's Avonds toen ze naar bed ging, vroeg ze ieder apart vergeving en ze waren allen drie blij als kinderen, dat ze weer vriendelijk tegen haar mochten praten

Marieke werd in Maart erg verkouden en Gijsje kreeg 't weer te kwaad in haar hoofd. Voor de afleiding liet dokter Gijs de kleine oppassen, haar water geven als ze 's nachts zoo koortsig was en in haar ijlen vroeg ze waar Willem en Mieke toch bleven; toen ze beter was, sprak ze niet meer over ze en Gijsje lachte vergenoegd, dat ze zoo graag door haar geholpen werd, hoe ze dan vertelde, dat 't net was als vroeger in hun woonwagen, zoo lui te liggen